

Když jsme se ondynoj vraceli od toho kostelíčka krásnýho, zase úvozem a starým sadem potom dolů, došlo na Japkobraní

A to ve dvou ohledech. Jednak proto, že ohařici si tam začli sbírat jablíčka a živit se jima a pak taky proto, že někteří - tedy některé! - je braly těm druhým:

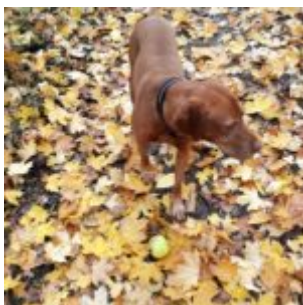
A helemese...

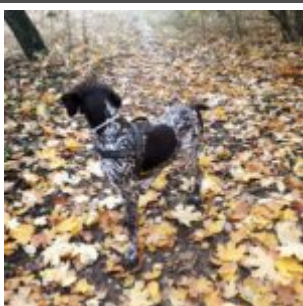
..jablíčko!

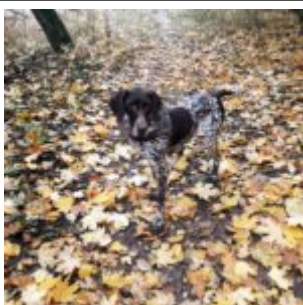
Koukej, co sem našel!

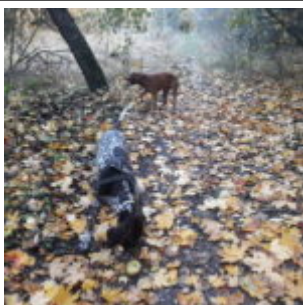
Hlavně, ešivá nejde Taliptka, by mi to sežrala

Co si

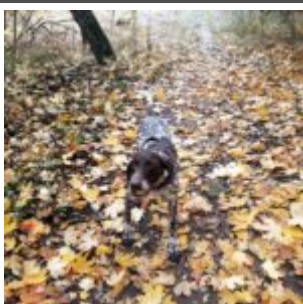
...řikal??

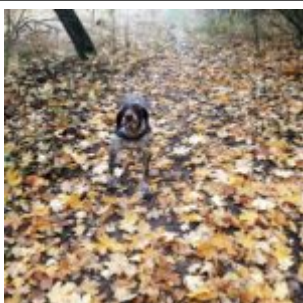
Něco vo japkách, co? Hehehéé, moje!

Ty si fakt hnusná!

No ... to je ...uhm... možný, že sem, ale...

.. to japko...

.... jhe...uhm...výbhorný!!

Protože jablek, podle docentky Talířový, nejni nikdá dost. A tak si Rumíček musel najít jiný jablíčko a sfedrovat ho sakra rychle. Dřív než dorazí flekatá popelnice ☐ .

